

HỘT MUỐI BỎ SÔNG

Hà Nguyên Dững

Hộ Muối Bỏ Sông
thơ Hà Nguyên Dững
bìa và trình bày
Hà Nguyên Dững
họa chân dung: Trần Tuy
sắp chữ vi tính Thanh Thủy
nhà xuất bản Trẻ
tại Sài Gòn
ấn hành năm 1996

Vào những ngày tháng năm... tôi đã lấy nhụy lòng mà làm nên tập thơ này, như người nữ vừa phơi thai, nó cũng phải nhờ đến lòng thương mến, cái hà hơi của quý thân hữu mà biệt lập-trường-bò-đứng dậy-ra mắt Người Yêu Thơ xa gần.

Hà Nguyên Dững xin chân thành cảm tạ và trân trọng lòng thương mến, cái hà hơi của cụ Võ Thôi cùng quý thân hữu: Hồ Anh, Ks Đoàn Minh Bảy, Hs Phạm Cung, nhà thơ Nguyễn Liên Châu, Lâm Hiếu Dững, Hồ Hoàn, Trần Hữu Hà, Trần Thanh Hùng, Võ Thị Lê, Nguyễn Mạnh, Nguyễn Ngọc Phúc, Nguyễn Tam Phù Sa, kts Hồ Quang Toàn, ks Hồ Quang Thiệp, kts Phạm Hữu Toàn, Nguyễn Quốc Toàn, và Hà Thị Dung

*

*Và thơ tôi chút đất bồi
biết mai sau có lờ trôi khỏi người
HND*

*

Nuôi Tiếc

Tôi sinh ra bên giòng sông Hà Mật
Giòng sông ngọt ngào như giọng hò, ca
Ngày đêm khê dô ru lòng đất
Bớt tủi lòng, bồi đất đá sỏi pha

Người dân quê tôi trần thân xót nhộng
Trên gò khô, ruộng nông tĩa, ươm đời
Nhiều người phải đi tha phương cầu sống
Miếng cơm nào cũng cợn hột mồ hôi

Cha tôi chết khi tôi chưa biết lật
Mấy mẹ con phải chịu cảnh cút côi

Trong không khí hờ đạn bom, trong hầm đất
Tôi lớn lên như một bụi cây còi!

Mẹ buôn gánh, bán bưng nuôi tôi học
Như thân cò lặn lội khắp đồng ao
Vành tang trắng, tang thương chồng, tang tóc
Thắt đau lòng Mẹ, ì nghẹn giọng ca dao

Cuộc sống dầu chén cơm còn lưng lửng
Nhưng lòng no, no cứng tình người
Lại có tiếng đạn bom xóay lừng
Lòng trời, lòng người tủa lệ, máu tươi

Cực chẳng đã phải xa người. xứ sở
Cây bưởi đầu nhà đương chuyển bụng sinh hoa
Và cây mai tôi trồng chưa chưa kịp ngó
Tiếng trống chưa báo năm học tan, và

Mẹ nuôi tiếc mảnh vườn đầy cây trái
Cùng ngôi nhà ấp kỷ niệm sắt son
Tôi mất trắng quãng đời thơ dại
Ai chia lìa lòng không khỏi héo hon!

Ở Quảng Trị

Chỗ ở về chưa quen lối
Tên người còn lạ miệng môi
Quảng Trị mùa hè lửa nổi
Thịt xương cháy khét ngộp đời

Anh đi trên đầu bom nổ
Anh đi trên những xác người
Cuộc sống bao giờ cũng khổ
Chúa ơi! Phật ơi! Người ơi!

Không nghe một ai lên tiếng
Chỉ nghe tiếng đạn bom gào
Sự chết trườn lên há miệng
Đớp bao sự sống nuốt vào

Anh đi kiếm tìm sự sống
Sự sống nhọc nhằn, làm than
Cánh cửa đời không mở rộng
Tin chi cánh cửa thiên đàng!

Quảng Trị như ngày tận thế

Thuyền Nô-ê bị lật chìm
Anh trôi trong niềm đau bể
Ai người ném chiếc-phao-tim!
1972

Bướm Cũ Vườn Xưa

Tháng chạp tôi về thăm quê xưa
Tháng chạp mà sao trời còn mưa
Tôi đứng đợi đò trông nước chảy
Một khúc sông bao ngọn sóng đưa

Hà Mật đây! Nơi tôi sinh ra
Đường thơm cỏ mực, vườn thơm hoa
Con lứt cuối mùa tràn qua ngõ
Còn dính bùn non rác rến, và

Trên ổ nhện vương xác pháo hồng
Cô láng giềng xưa đã qua sông
Tôi vừa tới bên đò quay mũi
Có tiếng đò ơi dội thốn lòng

Bấy giờ tôi đi thu ươm vàng
Bây giờ em đi mùa xuân sang
Em cành mai chiếc sang vườn mới
Vườn cũ còn tro gốc mộng tàn

Vườn xưa rồi sẽ thành vườn ngoại
Con em sẽ về đuổi bướm hoa
Em có ngậm ngùi thương tuổi dại
Hụt bướm nhìn theo lệ rướm nhòa

Tôi đã dại khờ hơn con bướm
Đã lên bay ra khỏi ngôi vườn
Trang đời (đâu giống trang lưu bút)
Đã ép tan thành mộng lẫn hương!

Ý Trần

Phủ vôi hai tà áo
Bụi trần bay bốn phương
Bước vô ngôi tam bảo
Thấy em quý dâng hương

Trong hương chùa ngan ngát
Lẫn hương em ngọt ngào

Tay em lần chuỗi hạt
Kết bao niềm ước ao

Ta một đời trường mạn
Nên t âm không yên bình
Cái thân còn lặn độn
Bên rêu trời vô minh

Em một đời trường chay
Tâm không, thân hương sắc
Mắt nhìn thấu cõi Phật
Có thấu lòng ta say!

Nay gặp em chùa này
Muốn nguyện lòng trường chay
Muốn cùng em xuống tóc
Quy-y-đời-vào-nhau!

Nguyễn Trãi

Yên mái còn lo lật giữa dòng

Lặn trong mình cây bút
Mặc áo vải phong phanh
Người đi, đi mất hút
Như một người vô danh

Rồi một mai Người về
Dựng nên nghiệp nhà Lê
Tuyên Bình Ngô Đại Cáo
Đời vui như chưa hề!

Mười năm Người ngậm ngải
Tìm trầm hương dải đời
Miệng Người chưa dịu lại
Ngậm nỗi đau ba đời!

Phải khi rùa thiêng hiện
Bám theo chiếc thuyền rồng
Bắt nhà Lê hoàn kiếm
Để tránh chuyện đau lòng

Nhà Lê bị suy vong
Do mất ĐÀU Nguyễn Trãi
Nguyễn Trãi mất ba dòng
Nhà Lê mất mãi mãi

Và, Nguyễn Trãi để lại
Cho chúng ta cái ĐÀU
Vàng trán bị lõm sâu
Do ngày đêm mài óc

Cái ĐÀU Người viên ngọc
Sáng danh Người thiên thu

Mỹ Lợi !

Mỹ Lợi! Đất ma không bén mảng
Cây suy dinh dưỡng, tiếng chim khàn
Thóang thấy bọn ta về dựng lán
Bên dòng kênh đục đĩa hân hoan

Mỹ Lợi! Mỹ Lợi! Đất khi ho
Không ai mong ước dựng cơ đồ
Thiên hạ lòi tù về về cái tạo
Đất già, tuổi trẻ ai cao cơ!

Mới trở vài chiêu tay dộp rât
Đất bốn nghìn năm quả gan lì
Bao nhiêu lưỡi cuốc, lẩn méo, mẻ
Lưỡi ta, may quá, chưa hề chi!

Mỹ Lợi đất như đồng sắt gỉ
Nước hoai bùn cỏ, gió tanh mùi
Ngày ta ôm đất vật, mệt nghi
Tối gõ nồi ca cho nó vui!

Có đứa vô lo nằm đã ngáy
Hiếm khi ta thấy giấc mơ hiền
Phải ci có tiếng gà thôn gáy
Để thấy đời chưa đến đổi quên

Mỹ Lợi mùa hè lò luyện sắt
Đôi thằng lòng yếu lưỡi cong queo
Những cơn mưa như cầm lu hắt
Giữa ruộng ta như đám bọt bèo!

Mỹ Lợi! Chao ôi mùa nước nổi
Tường trong chớp mắt biển thay dâu
Lán như thuyền Nô-ê cứu rồi
Lệnh bênh chẳng biết sẽ về đâu!

Niềm Cô Đơn Của,

Ta trở lại mùa xuân vừa đi khỏi
Nắng buổi chiều như màu phấn son phai
Ngôi nhà xưa như một nỗi u hoài
Tiếng guốc em như lời độc thoại

Ta biết em buồn vì em trơ trọi
Cuộc đời không gõ cửa bảo: Này em!
Cánh tay đó bao lần ôm đã mỏi
Gối đơn kia bao nhiêu lần lệ hoen!

Em như ta đêm từng đêm thao thức
Bao nghĩ suy thêm rối mịt lòng
Thân như có đã chắc gì có thực
Khi tình người đã thoái vị, lưu vong!

Em như ta từng mơ, từng hoài vọng
Những bàn tay ấm áp nghĩa người người
Tấm lòng mở như đất đai hào phóng
Những hạt lối đơm lộc biếc, hoa tươi

Nhưng em hãy nhìn xem, kìa! Nhân thế
Quay quắt trong cơn áo xác xơ lòng
Hạt lời ta không thể nào có thể
Khi những nỗi buồn ngập úng ở trong

Ta đã gõ đôi bàn tay đau rát
Đời vẫn không hé cửa đáp: ời. ừ
Khi vuốt tóc thấy bàn tay nhuộm bạc
Vẫn chưa tìm ra được chốn hiển cư!

Và chẳng lẽ suốt cuộc đời ta mãi
Bị câu lưu tronrg xứ sở muộn phiền
Dù ta có hàng hàng lần quày lại
Vẫn không tìm ra được chốn khởi nguyên

Em rồi sẽ, và ta rồi cũng vậy
Đành bỏ đi, đi xa biệt cõi người
Có nghĩa gì với những bàn tay vẫy
Có nghĩa gì với những vòng hoa tươi!

Cuộc Tình Thiêng

I
Thuở đó, đất trời chưa tỏ tường

Chưa chia không phận, gạch biên cương
Có người con gái trong hang cỏ
Tên gọi Âu Cơ, thân sắc hương

(Truyền thuyết, Nàng tiên từ cõi sắc
Đêm xuân trộm thuyền đi chơi trăng
Thuyền va bãi đá mây, thuyền lật
Nàng rớt, may - chụp được cõi trần!)

Từ buổi có nàng rừng bót độc
Ngàn hoa đua nở cũng vì ganh
Chuồn giọng bao lần chim mới thốt
Tựa tiếng Âu Cơ ngọt, ngọt thanh

Một mình Nàng sống thắm như tối
Giọng bắt đầu nghe thoảng ý đau
Thân còn đậm sắc hương tiên giới
Tâm như đã bị nhuộm màu!

Một buổi mặt trời thu nắng cát
Rừng râm, trời dịu, gió mơn mơn
Nàng ra dựa mé bờ sông mật
Một thoáng như mơ ghé nhẹ hồn

II

Thuở đó trong lòng nước mập mờ
Con trai Thủy Vương, sống căn cơ
Vượt qua chín cửa sông mê muội
Thoắt, hóa thân rồng vàng, vàng mờ

Rồng, tên thật; hiệu Lạc Long
Lưỡi trông như ngọn lửa lòng
Mắt lồi như trợn, đầu đội mông
Bụng khoang đựng đầy phép thần thông

Thủy Vương trị nước yên như kính
Thêm được con khôn, bụng sướng thắm
Giữa triều vương húng, hát râu: lĩnh
-Cho con du mây xứ cõi trần!

Lạc Long nhận chiếu lòng hồ hỡi
Hàng gia, thủy tộc tiễn buồn vui
Chàng phóng mình qua thủy cung, lội
Đất động trùng dương bọt sóng sùi

Mặt trời thấy lạ chạy lên ngó

Đứng chôn chân như chết điếng lòng
Lạc Long bay, lộn gậy nên gió
Mắt đà trái đất quay vòng vòng

Từ đây thời gian chia đêm ngày
Trần gian cam chịu sự đổi thay
Sáng hoa tươi tắn, chiều ủ rũ
Đêm ngày đi mà như thể bay

Rồng bay một chập đã đêm tăm
Bèn quân thân quanh tản đá nằm
Ngủ mê thấy một luồng hương lạ
Từ hàm bay ra hiện hình nhân

Hình nhân, chính hồn Lạc Long, có
Vàng trán cao như muốn đụng trời
Hai chân, hai cặp trụ chống đỡ
Bám đất mà đi khắp chốn nơi

Lần theo hương nắng chàng đi mãi
Đất mát trời thơm dịu, lịm lòng
Qua sông, dụi mắt, thấy: người gái
Như thể ngồi mơ chuyện vợ chồng!

Người gái trần gian đẹp lạ lùng
Đôi vai thon thon như vành cung
Tóc như bầy rắn trườn trong gió
Thịt da như trái chín thơm lừng

Hoan hỉ, chàng gọi lớn: Mỹ nương!
Tiếng vang rờn rợn cõi âm dương
Âu Cơ sực tỉnh niềm tơ tưởng
Quơ vôi cành xanh dậy sắc hương

Nhìn nhau nửa lạ, nửa như thân
Trong người như có lửa cháy rần
Hồn Lạc Long như tàn rụi, quy
Bên làn hương sắc gái thanh tân

Lạc long như van! Và Âu Cơ
Buông cành hé nhẹ cánh môi chờ
Lạc Long ôm dáng hương sắc, nghĩ
Cuộc đời có thực hay là mơ!

Vật cỏ bờ sông bị rối nhàu
Khi người dâng, kẻ đoạt lấy nhau

Đôi lòng như đôi từ bao kiếp
Môi gặm nhau như thể ăn nhau

Vàng trắng kéo tấm khăn mây che
Màn đêm như một tấm màn the
Lạc Long nghe chút tài hoa rụng
Âu Cơ rướn người đê mê nghe.

Trần gian từ đây thêm ấm nồng
Bởi có đôi tim rục tình hồng
Họ như đôi đũa so bằng ý
Gắp tình nuôi nhau, thôi đôi lòng

Từ đây hai người thôi bơ vơ
Đêm đêm nằm gối tay nhau mơ
Vàng trắng bến lữ núp cành lá
Năm ánh vàng gieo sinh tử thơ

Hai người đắm đuối ở trong nhau
Và hình như Âu Cơ mang bầu
Bụng tròn như nửa vàng trắng úp
Chàng áp tai nghe cười vắng râu!

Nàng sinh trăm trứng nằm ấp ủ
Chín tháng mười đêm mới hóa duyên
Năm chục mảy râu! Năm chục nụ!
Tinh anh của cuộc tình thiêng!

III

Không lâu sau trăm con chia nhau
Nửa về biển rộng, nửa rừng sâu
Nghe đồn: Tiên với Rồng không thuận
Lịch sử đầy những vết cắt nhau!

Tiếng Quê

Thời gian đầy xoay trái đất
Ngày tàn vào cõi mệnh mộng
Cả một màu chiều xám ngắt
Thấm loang ảm lạnh cánh đồng

Tôi dẫn tôi đi lạo dạo
Bên bờ tre lá run đưa
Mấy nhánh gai sà níu áo
Làm dùn thêm nếp nắng mưa

Con đường dẫn vào xóm nhỏ
Như đường chỉ mới tập may
Vài con trâu ghéch mõ, ngó
Đăm đăm như luyến tiếc ngày

Trờ cánh, đàn chim rôi rít
Trờ chân, người lũ lượt về
Giống nú, đòn cong kin kít
Đưa buồn những tiếng quê

Mặt đường nhăn nheo sụt lờ
Bánh xe bò lắc nhọc nhằn
Bánh xe trệch vào nỗi nhớ
Em ơi, ý nghĩ xóc dằn

Em ơi, lòng tôi chẳng được
Tĩnh yên một phút giây nào
Dòng đời xiết như giòng nước
Vừa quay mũi đã hụt sào

Em ơi, lòng tôi sụp tối
Trước khi màu ráng phai tàn
Tiếng quê xoi bao lỗ mũi
Ý buồn rĩ rĩ mênh mang!

So Đời

*Bất tri tam bách dư niên hậu
Thiên hạ hà nhân khấp Tố Như?*
Nguyễn Du

Mười lăm năm một Thúy Kiều
Mười lăm năm biết bao nhiêu đoạn trường
Ôi quê hương! Hỡi quê hương
Tìm đâu ra khúc Tiên Đường hóa duyên
Bước hoài xa chốn khởi nguyên
Sông ơi! Bến hỡi! Con thuyền lênh đênh
Một mình em được bồng lên
Còn bao nhiêu nỗi đời lênh bênh trôi
Nguyễn Du hỡi! Tố Như ơi
Tôi không đủ lệ khóc người xưa, nghe
Nỗi lòng tôi khảm nặng ghe
Nỗi đời tôi ngập quanh be đời bầm
Tay chân gầy - bốn mái dầm
Có bơi qua khỏi khúc lằm lội không?
So đời ta với Kiều đồng
Hai cung bạc mệnh đứt lòng, Kiều ơi!

Bút Ký Thơ

Tặng Hồ Quang Toàn

Lên xe chuyên bánh luân hồi
Đường thẳng trăm nỗi thân rời rã theo
Xe bu đường công qua đèo
Cây bu vách núi cổ treo lên trông
Coi, kìa em, những kiến ong
Gùi môi bò cạnh đôi mộng quạnh chiều
Gió cầm hương chạy cây xiêu
Trời mua hết nắng ngày điêu tàn, và
Đây rồi, Đà Lạt lắng hoa
Treo lưng chừng gió, mưa và khói sương
Những con đường cánh tay vươn
Níu đôi thông mới vội buông xuống tìm
Tủi thân? Đôi úp mặt im
Coi chừng em, vấp, lẩn chìm khe sâu
Nào, cầm thiết chặt tay nhau
Kéo không gió bạt ngoài nhau lạnh lòng
Chạm môi nhen ngọn tình hồng
Bùng lên mấy đóa hôn, chong sười đời.

Thuyền Ta

Thuyền ta hạ thủy sớm mai hồng
Gió hân hoan, sông thỏa lòng mong
Những cánh tay đưa, đám gió tiễn
Dòng sông như thể cánh tay bông

Thuyền ta qua bao xóm lữ bồi
Đôi bờ luôn gợi ý chia phôi
Bóng mây luôn gợi lòng phiêu lãng
Thuyền đi như nước xói chân đời

Thuyền ta qua bao dòng đục trong
Nắng gió mười phương đã khảm lòng
Đôi cánh tay - cặp dầm đã ỉu
Bờ mơ còn khuấy trong mênh mông

Tận xé thuyền ta còn nổi chìm
Lòng chao giữa những đợt nhớ quên
Lênh đênh giữa khơi đời lộng lộng
Lòng say say theo sóng mắt duềnh

Thuyền ta trôi sâu vào tháng năm

Thời gian như những đợt sóng ngầm
Đánh bật thuyền ta văng hết mộng
Khi về tới bãi chỉ còn thân!

Cảnh Thơ Lục Bát

Mười lăm năm sóng đoạn trường
Đã bào nhẵn đá, sắc hương sá gì
Cũng may khi đây Kiều đi
Nguyễn Du cười mỗi tình sy gửi rồi
Thân không nên Thúy Kiều trôi
Từ ao đời đến dòng đời lắm lem
Giác Duyên thấy tội bỗng lên
Chắc chi Kiều đã từ đêm ra ngày
Mỗi hoa nhường mấy dỗi th ay
Nỗi Kiều như nấm mộ dày dày xanh
Ngày xuân vui hội đập thanh
Ta lần trang cổ vấn thăm viếng Kiều
Mười lăm năm đã bấy nhiêu
Ôi trăm năm sẽ còn nhiều nỗi trôi
Bướm còn tiếc đóa hoa khô
Ta vui sao được mấy hồi trông canh
Bẻ câu lục bát làm cành
Hoa thơm cắm viếng thương nhành hoa hu

Và hương hồn Nguyễn Tố Như !

Cuộc chia Ly

Tặng HL

Hôm nay bạn tụ quanh đầy chiếu
Ly bia trào bọt vui vui thay
Mai này ngó lại quanh đời thiếu
Đầu sông ngủi nhớ người chân mây

Cái ngậm ngùi của đêm chia tay
Như sương nhiễm tê tê tâm sự
Nụ cười chia biệt chòm hoa rữ
Rụng xuống lòng nhau mấy thuở tàn

Ta đứng buồn như dầu chấm than
Cái bắt tay mạnh như dầu chấm
Dầu chấm hết nửa đời lận đận
Nửa đời người toan dựng nghiệp thơ

Giờ người đi như nước thoát bờ

Còn ta chảy quanh trong nội
Nguồn ngọn đã chia xa mấy đời
Mà nghe róc rách mãi trong lòng

Ta ước chi ta là con sông
Gập lự tràn lên chảy thỏa lòng
Ưu hự, ta như con nước kẹt
Trong đĩa cỏ mực với rêu rong!

Vĩnh Điện

Tặng Hồ Ba

Vĩnh điện tôi về ngày cuối năm
Mùa đông buồn như thể đám tang
Khéo co cho mấy lòng vẫn lạnh
Nỗi xót xa quê vẫn rĩ tràn

Vĩnh Điện bao năm còn nghèo khô
Vĩnh Điện khéo ăn vẫn không no
Những ngôi nhà như người luống tuổi
Lọm khộm hai bên vè ngóng chờ

Tôi coi Vĩnh Điện như người thân
Vĩnh Điện ngờ tôi là tha nhân
Tôi vịn vai câu ôn chuyện cũ
Nhớ xót xa thuở Mẹ tảo tần

Thuở đó tôi thường lữ cũn theo
Gánh trĩ vai Mẹ bước liêu xiêu
Tay quơ như nín vào mưa nắng
Mẹ cố trườn qua nỗi ngặt nghèo

Vĩnh Điện như một bàn tay gầy
Chợ đông không đầy được nửa ngày
Tôi ngồi dụi dụi vào vai Mẹ
Bóng Mẹ hiền thơm tựa bóng cây

Vĩnh Điện có hai đường ngã ba
Một ngược lên đặng núi đội ra
Một xuôi gặp biên sóng xô lại
Quốc lộ tràn qua rước hết và

Vĩnh Điện như một người neo đơn
Mùa đông trông thiết dễ mũi lòng
Tôi trong Vĩnh Điện sao cô cút
Tôi ngoài Vĩnh Điện sao bồn chồn !

Hương Thủy

Khi chiếc ngai vàng đặt ở Thừa Thiên
Một ít sông Hương mang dòng Tôn nữ
Lúc ẩn ngọc rót chìm vào quá khứ
Nước sông Hương bôn tẩu những phương trời

Khi ta lang thang trên những ngọn đồi
Của thành phố lậm nỗi buồn sương gió
Ta bắt gặp trong màu hoa sắc cỏ
Dáng nước đi nghèn nghẹn dưới chân đồi
Là sông Hương ?
Không!
Em chỉ là một chút sông Hương thôi!
Sao em chảy chi giữa bờ đời gai góc
Để ta hé hai bờ môi mật ngọt
Em chảy vào kéo lấm bụi trần ai!

Nghe trong em có tiếng thở dài
Làm trái tim ta se thắt
Bao trận bão đã không làm xây xát
Lại rung lên bởi những nỗi đau thâm

Ta loay hoay trong cái hạn trăm năm
Em muôn thuở chảy tìm nơi muôn thuở
Dáng nước đã xa mà như vẫn ở
Ta tuy còn nhưng đã hết trong em!

Gửi Quảng Nam

Lụt ngâm, bão nhỏ, nắng nung hầm
Gót chinh chiến đạp đất sung bầm
Rừng chen, núi lán chim mỡ đưng
sỏi đá, vù bay! Xóm vắng câm

Và tôi đi như nhánh chiết khỏi thân
Ám lạnh buồn vui, lòng no đói
Quê xa tí chân mây như dáng khói
Tôi bóng chim tăm cá mịt khơi đời
Thương hàng cau nhượng khỏi vườn trông vời
Lũ tre níu nhau nhòai ra bên ngóng
Và em, rề bám lòng quê sống
Đợi mấy mùa xuân hết tuổi xuân

Mùa xuân này tròn trịa ba mươi năm

Chẳng được cùng em ngồi bên bếp lửa
Ngày đi tôi có hứa
Năm năm Tết sẽ về
Cùng em ngồi chụm lửa
Và chụm đầu lắng nghe

Giữa khơi đời, và giờ, giữa lòng quê
Em nghe vọng đến, tôi nghe rớt về
Trong tiếng gió có lời ai tủi tủi
Tiếng còi tàu ngõ tiếng hú kêu quê!

Hiểu lòng ta em ạ
Hạnh phúc tìm chưa ra
Ta phải đành nấn ná
Hẹn nhau xuân sau, và

Ơi em, rẽ bím lòng quê sống
Lặt hết buồn quăng, trở - đón xuân
Có thể xem ta đã quá cố
Xin đừng xem ta là tha nhân!

Rượu Tất Niên

Cung thỉnh vong linh trời đất
Hồn mây gió giạt trăm miền
Hãy tụ về manh chiếu ngoài hiên
Nhắm cùng ta chút rượu tất niên

Lạnh lùng chi gió hơi ?
Phân vân gì nữa mây!
Ta cũng phường trôi nổi
Buổi qua sông sậy bước lọt phương này

Ta thường ngày nhát rượu hiếm khi say
Tết đất khách ngủi ngủi cảm ít chén
Rượu như lửa mà niềm vui không bén
Có phải lòng ta quá ảm buồn?

Ta ngồi chúc rượu mắt xa xăm
Trong bóng cuối năm, chiều thế kỷ
Ngày vừa mới xé đã mù cảm!

Rượu tất niên mình ta uống thâm
Mình ta như cây độc huyền cầm
Đời cây đàn lục huyền - lục đục
Ta so cho mấy cũng lạc âm

Chén này, ta tạ lòng phượng nam
Người mạnh thường quân, nhà hảo tâm
Ta làm tân khách ăn ráo máng
Chưa lập công gì để báo ân

Chén này, ta phạt mây đỏ thân
Sao không như sen kia trong đầm
Ham chi chút bã trong bãi thề
Lặn hụp mò tìm dơ đáng thân

Chén này, ta uống phạt đời ta
Ham mê phồn hoa ruộng quê nhà
Ba mươi năm bao luồng gió thổi
Không tắt niềm quê ngún trong ta !

Chén này
Ồi ta đã say mèm
Lạng quạng ta nhào gục xuống đêm
Thức giấc tâm thân còn rữ rươi
Ta vịn ngày xuân gượng đứng lên!

Huyền Thoại Thơ

Thương Cha về với cát bụi thân không
Chữ cời khó dâng mong hồn Cha ấm
Chữ đào cát vùi thân che bớt phận
Bãi sông quê óng ả sắc hương vàng

Dung vây rèm trên bãi tắm nắng xuân
Nhu trêu giỡn ngay trên căn phận Chữ
Chữ nằm cố ém niềm tâm sự
Lớp cát vàng - lớp vải thưa trời

Dưới mắt Dung mồn một một Con Người
Mà đất chẳng làm sao che giấu nổi
Nhu từ dưới lòng hồ u tối
Chữ vươn lên như một đóa sen hồng

Trên mặt đời ngời ngời một Tiên Dung
Trang tuyệt thế khóa lòng trong nắng dịu
Những đường cong trên Dung thơ điệu
Dịu như tơ và đẹp như thơ !

Bằng ánh tâm nhìn xuyên thấu thiên cơ
Dung cúi xuống nâng đời Chữ dậy

Hai nguồn lớn hòa quyện nhau cuộn chảy
Vượt bãi đời đi vào huyền thoại thơ !

Mười Mùa Xuân Đôi

Mùa xuân đã về tới rồi đó em
Hãy sắp hết tuổi đời lên mâm
Làm mâm ngũ quả
Cắm những nụ cười vào lọ thủy tinh
Trái tâm lòng ra, bày lên thâm tạ
Trời che đất chở duyên nghiệp đôi mình

Chúng ta nhận chung lời chúc lành
Củng cố niềm tin
Và có riêng mỗi người một đồng tuổi mới
Gộp lại làm vốn sống
Còn chai rượu nào không em?
Mang ra khui uống
Không còn giọt nào
Thôi, ta hãy cùng môi
Mừng mười mùa xuân ta sống có đôi!

Thơ Gửi Hoa Hồng

Vượt vũ môn con cá hóa rồng
Dứt dực phân lạc chợ trôi sông
Vượt khỏi lòng bao dung của Mẹ
Ta thành người vương phải cái vòng

Ta đi từ những sớm mai hồng
Lênh đênh như thể một dòng sông
Những dòng sông mang nguồn ra biển
Ta mang đời ta vào mệnh mông

Sợ mệnh mông xoáy cuốn hút lòng
Ngoi lên ta hợp khí trời trong
Phóng mình vượt khỏi mệnh mông, thấy
dáng hoa, ta vội hóa làm ong

Là hoa mai, sen, cúc hay hồng
Hay là hoa khô đây! Ôi không!
Em hoa dại nở trên đồng nội
Giấu chi ta, em chính hoa hồng

Vì hoa ta hóa kiếp làm ong
Tinh nghịch em mang hình tượng gái

Tiếc, ta không thành người trẻ mãi
Để được cùng em mơ ấm nồng

Đành làm ong chịu một đời không
Lại phải tha đời đi khắp xứ
Vườn xuân biết bao hoa thanh nữ
Lòng mơ hoài cánh hoa môi hồng!

Say Buồn

Tặng TRẦN DZA LỮ

Loanh quanh lún ngõ đời
Buồn ngậm mãi ê môi
Chiều cuối năm khóa bóng
Trơ cái thân rã rời

Ta dẫn ta vào quán
Rút từng que củi môi
Khói đèn khét let môi
Ta trút ly rượu đập

Nữ quán che tay ngáp
Như đói tình lúa đôi
Lòng ta đây cũng khát
Niềm sum vầy, cháy môi

Bạn, mây tản khắp trời
Em, như ngọn lửa trại
Tắt ngấm chiều đông rơi
Quê xa mấy dặm đời

Giờ chỉ một ta ngồi
Gọi tên Em, tên Bạn
Làm môi đưa cay trôi
Nghe buồn dợn đôi môi

Tiếc, ta bình rượu tuyệt
Để lữ ng ày nhấm vơi
Còn lưng lửng nửa đời
Dầm bao nhiêu nỗi đậm

Cuối năm mà độc ẩm
Thêm say buồn, em ơi
Ta với ta khệnh khạng
Liêu xiêu sâu ngõ đời!

Bùi Giáng

Bỏ đàn dê lại sườn cao
Vung roi lừa mộng đi-vào-cõi-thơ
Mưa-nguồn giọt giọt xanh mơ
Dòng tài hoa lịm đôi bờ xưa sau
Ngàn-thu-rót-hột bụi lau
Lá-hoa-còn vẫn tươi màu nguyên sinh

Bỏ tơ rách gậy lừa mình
Tìm lời-cổ-quận lục hình bóng xưa
Hỏi Người đã gặp chi chưa
Vung cây gậy chỉ vào mưa nắng cười
Nghe thiên thu hội ý trời
Sắp xui đất mở lời mời tài hoa
Ta nghe trong cõi người ta
Tiếng mưa nguồn tự nguồn xa vọng buồn!

Ngã Duyên Thơ

Em nóng lòng trông
Anh nóng lòng về
Nên Hà Nội, Sài Gòn mấy hôm rày oi ả
Ôi nỗi nhớ nhiều khi đến lạ
Như lửa rang lòng, như rét tê môi

Anh chỉ là hột cát bụi nhỏ nhoi
Trên hòn-ngọc-viên-đông xa lắc
Lòng như kim la bàn luôn hướng về phương bắc
Nơi, em trong Hà Nội - chiếc nôi - chờ
Và sông Hồng dải lụa hồng mơ
Bay quân quýt bên lòng em
Hà Nội
Và hàng Trống giống những hồi thúc hối
Anh bồn chồn như sỹ tử tới Tràng Thi

Tên anh em đã khắc ghi
Trong tấm lòng em - tấm bảng vàng thiếp đỏ
Và như thế coi như anh đã đỗ
Trạng-Nguyên-Tình
Dù chưa tới Tràng Thi.

Bài Thơ Cuối Năm

Trong quỹ thời gian vô tận
Trời đóng cho anh một cỗ phần

Không tới một trăm, không có lãi
Anh tự mình xoay kiếm miếng ăn

Trời chi nhín nhót từng ngày một
Anh tiêu pha tằn tiện từng giờ
Dư được bao nhiêu anh san sốt
Một ít cho em, ít cho thơ

Vậy mà đã hết năm mươi năm
Năm mươi năm nôi kê chưa vàng
Mất ba mươi năm làm Lã Vọng
Ôm cần bắt bóng bến trần gian

Những của cải đời như giọt nước
Rớt xuống bàn tay chiếc lá môn
Tình xưa cũng theo em xuôi ngược
Cúi thấy tay không thấy não lòng!

Bài Hành Đón Xuân

Đôi chân đóng móng, thân thò nổi
Lóc cóc ta qua mấy dặm đời
Hạnh phúc tìm hoài không thấy, tới
Trăm năm đa ã được nửa vòng rồi
Mỗi bận hoa nhường bao vật đổi
Riêng ta vẫn tợ nước mây trôi
Lênh đênh như thể không phương lối
Chẳng đích nên đời chịu nổi trôi
Chân như gốc rễ không bám nổi
Thân làm sao vươn khỏi mặt đời
Muối mặt ăn mằm rách chiếu gói
Đất vẫn xem ta khách vãng thôi
Cõi người, người lại đem thân gửi
Tay không níu chận được dòng trôi
Đem thân xác đổi, thu bao lợi?
Vất óc tìm thơ, được mấy lời!
Danh như một chút hương ‘hoa ổi’
Vừa lọt rào thưa gió đã bơi
Uổng công Mẹ làm thân cò lội
Ruộng nắng, bờ mưa chụp bắt mỗi
Nuôi ta ăn học, như nước xối
Xuống lá môn nghiêng phụ những lời
Tắt đèn, ta bỏ quê băng lối
Ta, mũi tang bông trật đích roi!
Chiến tranh như trận cuồng phong thổi
Xốc bông quăng ta sừng bằm đời

Trời quang, nước chảy về một lối
Bạn bè trăm ngã, ta đôi nơi!

Đề chiều nay giáp Tết ta ngồi
Chẳng thiết tha gì uống để chơi
Ly đưa năm cũ vào quên lãng
Thôi nhắc làm chi những lở bồi
Nhập thế non tay chưa sạch căn
Còn tro chút sữ chống chọi đời
Quần, muốn buông tay hàng, nộp mạng
Xót vợ, thương con cảnh cút côi
Mười năm đời mãi khuya không sáng
Thủy lưu chưa chuyển bến chưa bồi
Ta, miếng đất gò, trời lại hạn
Giâm bao mộng ước chỉ lên lời
- Mai trời đất trở xuân tươi sáng
Sẽ dọi vài tia âm âm đời

Đất đã trở mình, hoa hé môi
Nghe mùa xuân bật tiếng chào đời
Bao nhiêu lòng rộ niềm vui mới
Lòng ta như trẻ lại em ơi
Rượu xuân như rượu đêm hôn phối
Vì ta, em cạn một ly chơi
Yêu ta, em đã chia bao nỗi
Chén đời ta em đã nhấp vơi
Uống một ly, em, mừng xuân mới
Mừng ta thêm tuổi, tuổi xuân đời
Hương men xuân ngấm lòng nhau gọi
Hãy cùng môi, em, uống cạn đời
Môi em thơm lựng hương xuân mới
Tình ta còn vẹn ý tình khôi
Uống hết đời nhau, tình chữa vơi
Đời ta có được chút nhau thôi
Hãy sà vào lòng ba, con hơi
Lòng ba mãi mãi ấm như nôi
Ba cho mỗi đứa chòm hôn mới
Của người hơn những của cải đời
Con yêu dấu ạ, đừng buồn đời
Khi nhà nắng nhều với mưa rơi
Chẳng phải vì ba đi lạc lối
Vướng sọt tơ thơ gỡ rách đời
Nhìn lên, ta cóc trong giếng tối
Ngó xuống, ngùi thương bao nỗi trôi
Con diều có gió mới bay nổi
Ba tự mình bay, thà chịu rơi

Ba, mũi tang bông bay không tới
Con, chim Bông phải vượt trùng khơi
Rót cho ta ly tràn em hỡi
Uống để mừng những ý xuân ngời

Men rượu, hương xuân, hương hoa môi
Làm ta chéng cháng giữa đất trời
Bao niềm vui mới đương khiêu vũ
Dập dìu trong giấc mộng xuân đôi
Nghiêng chai còn cạn, nghiêng đời thử
Mấy tú thơ rơi đọng thành lời
Đây, bài hành tiễn buồn năm cũ
Và mừng xuân mới, xuân năm mươi!

Trên Thửa Đồi Tôi

Bởi túng tình nên cần bán đứt
Hoặc cho thuê, cầm bót thửa đồi tôi
Ai cần hợp tác xin liên hệ
Khi sinh hạnh phúc ta chia đôi

Thửa đồi tôi mặt trước giáp tương lai
Mặt sau khít mí những đêm dài
Hai bên sát vách đời chân, giá
Ánh mặt trời và ánh mắt soi

Trước đây cũng có một hai người
Đến dò thăm, ung: đặt cọc lời
Rồi bỏ đi như con nước rút
Lời hóa ra là bèo bọt trôi

Và trên thửa đồi tôi bây giờ
Có một ao tim đầy ấp ước mơ
Sợ để không hoài hoang hóa uống
Tôi khoan một khoảnh chuyên canh thơ

Trên thửa đồi tôi có bầy ong
Kéo tới thuê nguyên một cội hồng
Hiện đang xây dựng khu chế xuất
Mật tựa tình chưa pha phách trong

Có cặp chim vừa mới cưới nhau
Ngày ra đồng gặt hái hoa màu
Đêm chui dưới nóc tình tôi ngủ
Xòe cánh làm chẵn đắp ủ nhau

Trên thửa đời tôi có cây ngọc lan
Quanh năm thóang ngát hương thanh tân
Có con chim sáo lòng côi cút
Buồn quá làm thơ đứng đọc ngâm

Trên thửa đời tôi có con bò sữa
Đêm nằm nhai lại những buồn vui
Có con thằn lằn bu trên cửa
Chép miệng thâu đêm nghe ngâm ngùi

Và trên thửa đời tôi, có tôi
Gánh nước ao tim tưới mộng đời
Trăng dọi bóng ngọc lan vào giấc ngủ
Tuồng môi người hôn nhẹ, hóa hoa rơi.

Huyền Thoại Châu

Dựng được thành Loa, Vương vững bụng
Được thần rút tặng cái móng chân
Giương lên, khiếp thiết, bao đầu rụng
Thiên hạ từ đây ai dám xâm!

Triệu Đà cậy mối qua xin cưới
Châu -về -hợp -phố , phố châu yên
mối ban giao tướng như răng lưỡi
ngờ dâu răng cắn lưỡi đứt liền

Trọng Thủy vô người tâm rấn độc
Phun bao lời Phật rử rê Châu
Thành Loa sớm biến thành vỏ ốc
Cái móng thần thiêng hoá móng trâu!

Vương lên nghiệp đế ngời chưa nóng
Đã thấy thành Loa, vỏ ốc, rung
Xách móng lên thành , Vương tuyệt vọng
Tên bay vụt vụt, giặc không chùng!

Thế giặc mạnh như dòng thác, lũ
Thành Loa , vỏ ốc , hồng chân lẩn
Còn người còn của , Vương thâm nhủ
Xóc giọt Châu lên ngựa chạy băng

Châu lo Thủy lạc , châu xa phố
Khó lòng biết được Thủy tìm Châu
Hay là Trọng Thủy quyết tâm nhỏ
Tận gốc cỏ trừ quả báo sau?

Mất mấy bề dâu đeo Mụ Dạ?
Mất một thành Loa đã mụ lòng!
Và Châu không kịp phân chân , giả
Ành kiếm ngồi lên !Oan ức không?

Châu thành Châu giải niêm oan ức
Huyền thọa lòng Châu lập lánh hoài
Tiếc, lòng giếng Thủy trầm thân đục
Tâm xà mục rã ? Nước tanh , hoai!

Đêm Ở Phật Bảo Tự

Năm mươi năm ăn mặn chát lòng
Cuộc sống dường như dầm ớt hiểm
Dù chưa giả đại khum người liêm
Vẫn biết cuộc đời đủ vị : chua

Vài bữa cơm chay một tối chùa
Thì dễ mong chi lòng tịnh, lạt
Vốn đã quen lời trần chua chát
Nghe vài ý Phật , nghĩ mông lung!

Mà khuya nghe tiếng mõ lòng chùng
Tiếng mõ như xoi lòng ta vụng
Và những tiếng chuông khuya tan chảy
Nhều xuống lòng như hạt Phật uơm

Năm mươi năm nằm giữa đời thường
Cũng thể nằm gai nệm mật
Một tối nằm nhờ trong cửa Phật
Mộng thấy lòng ta quá cánh vào

Huê Nặng thành Tô do quăng dao
Ta sẽ thành gì khi vứt xác
Linh hồn ta sẽ ôm bình bát
Đi khắp đất trời khát sắc hương?

Tâm Sự Cùng Hạng Võ

Tôi quả là một đứa thất phu
Chí múc không đầy vỏ hên
Sức cùng lăm ngang bằng sức kiến
Không nhấc thân lên khỏi mặt đời

Từ buổi qua đò Hà Mật quê tôi

Đến nay đã hơn phần tư thế kỷ
Đời đùn đẩy tôi vào thế bí
Vung bút bao lần không thoát được vòng vây

Đời, thế ‘trường xà bát quái’ hiểm thay
Tôi vào đường sinh, ra đường tử
Miếng cơm áo, miếng mỡ ngon đời như
Tranh áo cơm như Hán Sở tranh hùng!

Lưu Bang dồn Ông vào chỗ cô cùng
Ông thoát được băng tìm về cố xứ
Dù người cố xứ chưa vong phụ
Ông thẹn lòng, Ông tự xử mình

Do khi đi âng có vạn hùng binh
Nay trở lại thân tàn danh liệt
Ông, đại trượng phu, trang hào kiệt
Hán đế thù Ông cũng chạnh lòng

Tôi thiệt không dám sánh cùng Ông
Nhưng cạn nghĩ thấy có đôi chỗ giống
Ông, cùng Hán tranh hùng; tôi, cùng đời tranh sống
Ông thua thời, tôi lỡ vận : tay không!

Tôi về tới quê còn vồn vện tấm lòng
Nằm úp mặt vào lòng quê tủi hổ
Quê hương cùng tôi như hai người cùng khổ
Ôm nhau nằm trần trọc đời bình minh!

Tôi kém Ông không tỏ ý chí mình
Sống hiền hách quyết lòng không sống nhục
Tôi, đứá thất phu đầu mù đục
Giữa trận đời ngậm ngải làm ngon!

Tôi Thấp Tình Tôi Viếng Cố Hương

Hơn ba mươi năm tôi tha phương
Một thân tam bản vượt đời đại dương
Lòng bao nỗi khảm, thân mồi mọt
Tôi gượng chèo về lại bến quê hương

Tôi rống lên: Hà Mật! Hà Mật ơi
Ôi chiếc nôi, chiếc nôi lớn của tôi
Thuở bước lên đò xa Hà Mật
Nghĩ mình đã thực sự thôi nôi

Tôi về như một kẻ hành hương
Đứng ngậm ngùi bên mộ người thương
Đám tóc bạc lòng bay như khói
Tôi thấp tình tôi viếng cố hương

Tôi về đám bạn thuở hoa niên
Đã trôi sông lạc chợ khắp miền
Tên làng cũ chỉ còn trong ký ức
Và con sông cũng sắp hóa tang điền

Quê đương xóa đói, nghèo không voi
Kẻ bới người bươi đất lở bồi
Những giọt mồ hôi vừa bén rữa
Những ước mơ vừa mới đâm chồi

Làng xưa, người mới nhà thừa nhật
Vách rách lòi ra sự túng cùng
Ôi giọng nói bao đời còn nguyên chất
Những ‘chi, mô’ vừa chạm phải lòng rung

Tôi về gặp tiết trời đông lạnh
Đôi chiếc xuồng con nép sát bờ
Quê ơi xin hãy dang đôi cánh
Áp ủ hồn tôi nở ý thơ!

Bèo Giạt Mây Trôi

Thuở đó, tóc người xanh mượt vai
Lòng thanh tân thóang ngát hương lái
Tôi lăm le làm con bướm mộng
Người cũng thắm hứa mở vòng tay

Nhưng rồi ngọn lửa chiến tranh lan
Đà Nẵng như một cảnh chợ tan
Tôi như bèo giạt, người mây tản
Làm chết tươi ước mộng mới ra ràng

Và tôi bèo giạt tuốt khơi đời
Và người mây trôi ven ghềnh trời
Lòng mong trời tạnh, đời nguôi sóng
Cho bèo mây thôi lênh đênh, chia phối

Và bây giờ quê hương sum vầy
Từ ngoài khơi vui tôi về đây
Đà Nẵng mùa đông co rúm lại
Trời, tấm chì căng khuất dáng mây

Người mãi là mây nổi phương đời
Người mãi là mây tán xa tôi
Tôi co ro trong lòng Đà Nẵng
Như giê bèo giạt cút côi!

Tâm Sự Dòng Sông

Như linh cảm biết mà thương
Tôi cô thân giữa bốn phương mặt trời
Nên khi vượt cửa luân hồi
Tôi xua tay khước từ! Tôi khóc òa
Trong khi nội ngoại, Mẹ Cha
Cười vui như được món quà xinh xinh
Mẹ Cha vất cạn tâm tình
Mớm nuôi tôi cuộc phù sinh nhọc nhằn
Kiệt lòng Cha sẩy tay lần
Chìm tan trong cõi vĩnh hằng vô âm
Mẹ tôi gạt nắng, mưa dầm
Vươn vai gầy guộc tảo tần nuôi con
Từ trong kẽ hở đạn bom
Tôi vươn sức Gióng thành con sông tràn
Khởi bờ làng gập thênh thang
Hết thênh thang gập núi sắp hàng ngăn
Buộc lòng tôi phải se thân
Và len lỏi giữa những vằn thơ đi
Lòng mang bao nỗi niềm vì
Đôi bờ-bạn - người tri âm và
Cầm câu thơ - nắm phù sa
Tôi gieo vào cõi người ta mỡ màu
Sông tôi khúc cạn khúc sâu
Qua năm mươi dặm bể dâu thất lòng
Đã long đong chịu long đong
Đục trong do tụt tấm lòng ta thôi
Thơ-phù-sa tôi đắp bồi
Coi như một chút của hồi môn sông
Đời liên miên hạn hán ròng
Sông tôi sắp cạn kiệt dòng , biển khơi
Trước khi nghẽn tắt dòng trôi
Bao tinh hoa hội lên môi ánh ngời
Khi tôi ra mắt cuộc đời
Tôi òa khóc thì nay tôi lại cười
Nụ cười làm đóa hoa tươi
Phân vui tôi thoát cõi người hiểm nguy
Đôi người xót cảnh vĩnh ly
Cầm lòng không đậu lệ ri ri dầm

Và khi tà-áo-quan thâm
Rơi! Rơi! Chạm đáy cõi âm lạnh lùng
Đây rồi! Đây mới cõi chung
Đời giàu nghèo r ã mục cùng nhau trôi
Và thơ tôi - chút đất bồi
Biết mai sau có lỡ trôi khỏi người!

Thư Mẹ

Mẹ ơi! Hơn ba phần tư thế kỷ
Như lũ tằm ăn, mối mọt đục đào
Cội bao dung đời con sắp ngã vào
Con-hoa-rũ-khó-lòng-mong-kết-quả!

Ngóng Thu

Bên đường cây đứng ngóng thu
Em đi gió thổi tóc mù sương bay
Bóng em ngã xuống phương này
Mùi hương tổ nữ rơi đầy trong ta.

Hồi Sinh Xuân

Ngày lưng giáp mí đêm rồi
Và năm cũng cạn, và đời cũng vui
Em về lật bót tuổi tôi
Mai-tôi-đom-nụ-tôi-hồi-sinh-xuân!

Câu Thơ

Lã Vọng ôm cần ngồi bạc tóc
Sông xô giạt hết mọi thời cơ
Ta đây quá nửa đời lặn lóc
Gãy hết cành xuân dính chút thơ!

Hỏi Bạn

Bạn nhảy tàu về thăm xứ sở
Tới làng rớt hết những niềm vui
Sông chưa chuyển thể, chân quê lở
Bao nỗi thương quê đủ đắp bồi?

Gợi Nhớ

Tuổi già như cá chậu chim lồng

Lui tới va vào nổi trống không
Đeo đá gầy hòn non bộ ngắm
Cá bơi gợn nhớ thuở tang bồng!

Dạ Trúc,

Một thân, một thể, bốn phương trời
Thân thẳng, lòng không đáng thành thoi
Có sá chi đâu vài trận gió
Đừng khum người nhé, trúc ta ơi!

Dưa Hấu Gò Công,

Cặp môi em - hai lát dưa hấu mộng
Tôi đường xa, thú thiệt, khát khô lòng
Mấy ly để làm lòng thêm nóng bỏng
Thêm vô cùng lát dưa hấu Gò Công!

Trên Lầu Ông Hoàng,

Người xưa cõi sóng biệt muôn trùng
Gió hú ng ày đêm, đá cũng rung
Ví thử: lòng ta là khối sắt
Cũng không mong tránh được lòng chùng!

Bên Đền Poshanur,

Hồn Chấm tứ tán! Cốt xương tàn
Màu gạch - niêm sơn sắt chưa tan
Ta muốn treo lòng trên vách chuộc
Sợ tiền nhân quở, uổng công chãng!

